

Iltasatu hyvän mielen iltaan

Kirjoittanut Kiisi Isotalo

Hiltusen eteisessä oli aamuruuhka. Koska jokaisella oli kiire ja eteinen oli pieni, oli kaikilla ahdasta. Silloin saattoi myös kuulua ärhentelyä, tiuskaisuja ja muita ikäviä sanoja. Helmi yritti laittaa kenkiä jalkaansa, mutta sukat eivät tuntuneet mahtuvan kenkään. Henri pisti lippalakkia päähänsä ja oli piilottanut äidin antaman hatun hattukorin perimmäiseen nurkkaan. Äiti taiteili heidän keskellään jo takki päällä ja yritti laittaa pitkää tukkaansa samalla nutturalle. Isä taas yritti tunkea laukkuunsa aamun sanomalehteä ja laittaa kenkiä jalkaansa yhtä aikaa.

- Miksi meillä ei ole isompaa eteistä, kivahti Henri ja oli avaamassa jo ovea.
- Minä sanoin, että hattu päähän, ei ole vielä lippiskeli, tiuskaisi äiti vastaukseksi.
- Mutta kun vaarillakin on aina lippis, narisi Henri.
- Totta, myönsi äiti, mutta vaarin lippiksessä on myös korvaläpät.
- Se on pappojen hattu. En minä sellaista halua.
- No sitten laitat oman hattusi ja sillä selvä, sanoi äiti.
- Mun kenkä ei mene jalkaan, valitti Helmi.
- Nosta sukka ylös, ettei se jää runttuun, neuvoi isä.
- Nostin jo, mutta tää sukka ei tunnu mun omalta, selitti Helmi.
- Miten niin ei tunnu omalta, onko se sinun sukkasi? kysyi isä.

Ja juuri silloin äidin jalka osui eteiseen eksyneeseen palloon. Äiti horjahti ja yritti ottaa tukea isästä, joka oli kumartumassa katsomaan Helmin sukkaa, ja yhtäkkiä koko perhe oli yhdessä kasassa keskellä eteisen lattiaa, alimmaisena Henri, joka oli kaivamassa hattuaan hattulaatikosta.

- Au! kuului Henrin suusta.
- Sattuiko? kysyi isä vähän hätäntyneenä.
- Joo, mun jalka on sun pehvan alla.
- Anteeksi, sanoi isä ja nosti vähän kankkuaan, että Henri sai jalkansa irti. Hetkeen aikaan ei kuulunut muuta kuin ähinää ja puhinaa, kun jokainen yritti kammata itseään ylös. Sitten kuului isän rehevä nauru.
- Mikä tässä vielä naurattaa, kysyi äiti vähän kiukkuisella äänellä.
- Katsopas tuota Helmin sukkaa, sanoi isä ja purskahti uudelleen nauruun.

Ja niin kääntyivät sekä äiti että Henri katsomaan Helmin sukkaa. Valo osui siihen hyvin eteisen katosta, nyt kun he kaikki istuivat yhdessä sekamelskassa lattialla. Ja pian he nauroivat kaikki. Ei ollut ihme, ettei Helmin kenkä mennyt jalkaan, sillä hänellä oli jalassaan vaarin sukka, joka oli jäänyt edelliseltä kyläkerralta. Taisi olla siinä sukassa vähän liikaa tavaraa pienen tytön kenkään.

Tunnelma eteisessä oli vaihtunut naurun myötä. Kiire oli hävinnyt, ja oli hyvä istua siinä koko perhe yhdessä kasassa.

- Jotain näille aamuille on tehtävä, tuumasi isä hymynsä keskeltä. Kaikilla on paha mieli, kun aina on kiire ja jokin hukassa lähtiessä.
- Niin, sanoi äiti. – Ja tähän taidetaan tarvita meitä kaikkia.

Yhdessä pohdittiin ja mietittiin. Todettiin, että jos jokainen nousisi aamulla vähän aikaisemmin ja laittaisi jo illalla aamun vaatteet valmiiksi, myös ulkovaatteet, niin olisi vähän lisää aikaa. Lisäksi

mieli

vanhemmat voisivat pukea olohuoneen puolella, jotta eteisessä ei olisi niin ahdasta. Ja niin tehtiin heti. Äiti ja isä siirtyivät pukemaan loput vaatteet olohuoneen puolelle, kenkiä toki lukuun ottamatta. Helmi etsi korista omat sukkansa, ja Henri kaivoi korista lempihattunsa. Pian oli Hiltusen perhe autossa matkalla kohti päiväkotia ja töitä. Aurinko näytti jo ensimmäisiä säteitään ja kurkki pilvien raosta.

Päiväkodin pihalla oli hiljaista. Useimmat olivat jo ehtineet tulla. Äiti katsoi huolissaan kellosta, ehtisivätkö lapset vielä aamupalalle.

– Hipitihop, hopitihop! hoputti äiti lapsia, kun he nousivat autosta. – Helmi, vauhtia nyt, aamupalakärry on kohta menossa takaisin keittiöön ja sinä jäät ilman aamupalaa. Äiti lähti viemään Helmiä Majojen ryhmään ja isä Henriä Tupien ryhmään. Äiti veti Helmiä perässään. Helmin jalat eivät vain jaksaneet mennä eteenpäin. Kitinäähän siitä tuli, ja se kasvoi vain suuremmaksi, mitä lähemmäs ulko-ovea päästiin. Eteisessä Helmi heittäytyi selälleen, eikä tehnyt mitään. Äiti yritti houkutella häntä riisumaan ja laittamaan omat lapasensa eteisen pyykkinarulle. Siinä samassa ovesta astui eteiseen päiväkodin tati Asta, työntäen ruokakärryjä. Hän katsahti lattialla makaavaan Helmiin ja jatkoi matkaansa. Toivotti kyllä hyvän huomenen, mutta sekin tuli jotenkin vaisusti. Juuri sillä hetkellä Helmi nousi lattialta ylös tuiman näköisenä ja kädet puuskassa.

– Höh ja mur! hän kiljaisi.

– Mitä? kysyi äiti.

– Höh ja mur! kiljaisi Helmi uudestaan.

Silloin Asta pysähtyi ja kääntyi. Hänen suunsa levisi hymyyn.

– Anteeksi, sanoi Asta.

– Mitä? kysyi äiti, nyt jo tosi ihmeissään.

– Anteeksi, sanoi Asta uudelleen.

– Saat, totesi Helmi ja alkoi riisua vaatteita.

– Niin, jatkoi Asta. – Kun minulla on täällä päiväkodissa tapana sanoa, että höh ja mur, kun jokin asia ei mene niin kuin pitäisi. Se on toiminut hyvin, ja nyt se toimi toisinpäin. Anteeksi, olen nukkunut vain vähän ja syönytkin huonosti. Kiitos Helmi, kun muistutit.

– Tuo kuulostaa ihan Hömppälogialta, sanoi sitten äiti ja hymyili hänkin.

– Miltä? kysyivät Helmi ja Asta yhteen ääneen.

– Hömppälogialta ja sitä pitäisi olla enemmän, enemmän mukavaa hömpöttämistä toistemme kanssa kuin tiukkoja sanoja.

– Siitä tulisi kyllä hyvää mieltä jokaiseen päivään, lisäsi Asta.

– Hyvän mielen päiväkoti ja koti, tuumasi Helmi. – Saisinko mä vielä puuroa, mulla on kamala nälkä.

Asta ja äiti purskahtivat nauruun. Siinä samassa isä astui eteisen ovesta sisään. Isälle kerrottiin, että höh ja mur ovat tärkeitä sanoja. Hömpöttämistä pitäisi olla enemmän, ja niin tulisi sekä kodista että päiväkodista vielä parempia hyvän mielen paikkoja. Siihen tarvittaisiin heitä kaikkia niin kotona kuin päiväkodissakin.

Hyvällä mielellä lähtivät Asta ja Helmi puuronsoyntiin sekä äiti ja isä töihinsä. Höh ja mur ja hömpöttäminen. Sitä siis lisää. Pidäthän sinäkin huolta omasta osastasi.